

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 225/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Вујин, адвокат у ..., против тужених: „DELTA LEGAL“ ДОО Београд у стечају, чији је пуномоћник Бранислав Вагић, адвокат у ..., ПОСЛОВНИ СИСТЕМ „СТАНКОМ“ АД Београд у стечају, чији је пуномоћник Маргита Сератлић, адвокат у ..., ГП „ПЕПО“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Ивица Чолак, адвокат у ..., са умешачем на страни тужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Дарко Мишчевић, адвокат у ..., ради утврђења, вредност предмета спора 8.500.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4010/18 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4010/18 од 03.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4010/18 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5231/16 од 29.03.2018. године у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништав Уговор преносу права својине на непокретности који је закључен између туженог ПОСЛОВНИ СИСТЕМ „СТАНКОМ“ АД Београд у стечају и туженог ГП „ПЕПО“ ДОО Београд пред јавним бележником Остојић Тањом под бројем ОПУ 131-2016 од 04.03.2016. године, у делу у ком тужени ПОСЛОВНИ СИСТЕМ „СТАНКОМ“ АД Београд у стечају као преносилац преноси, а тужени ГП „ПЕПО“ ДОО Београд као стицалац стиче право својине на непокретности у изградњи о то стану број ..., површине 84,46 м2, на другом спрату, у ламели ..., у ул. ..., (члан 2. став 1. тачка 2. Уговора) што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се утврди да је тужилац власник стана у изградњи који се налази у ..., у ул. ..., у ламели ... на другом спрату, означен бројем ..., уговорене површине 75,81 м2, чија је садашња површина 84,46 м2, на локацији означеној као урбанистички блок „486“, на грађевинској парцели „486-2“, која је формирана од

катастарских парцела бр. ..., ..., ..., .. и ... КО ..., те да исту предају у несметан посед тужиоцу, што су тужени дужни да признају и трпе и да омогуће тужиоцу упис у права својине у РГЗ СКН за КО Чукарица. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се обавезу првотужени и друготужени да тужиоцу солидарно плате износ од 83.391,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 31.12.2007. године, на име примљене купопродајне цене по закљученом Уговору о купопродаји непокретности који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов бр. 3340/06 дана 04.05.2006. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени ГП „ПЕПО“ ДОО Београд да тужиоцу плати износ од 83.391,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 31.12.2007. године, на име примљене купопродајне цене по закљученом Уговору о купопродаји непокретности који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов бр. 3340/06 дана 04.05.2006. године. У ставу петом, шестом и седмом изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка плати првотуженом износ од 138.650,00 динара, друготуженом износ од 327.650,00 динара и трећетуженом износ од 357.650,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж 4010/18 од 03.10.2019. године ставом првим изреке, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог ГП „ПЕПО“ ДОО Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

По члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11..., и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. У конкретном случају другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о захтеву тужиоца да се утврди да је ништав Уговор о преносу права својине на непокретностима закључен између туженог ПОСЛОВНИ СИСТЕМ „СТАНКОМ“ АД Београд у стечају, и туженог ГП „ПЕПО“ ДОО Београд у делу у ком тужени ПОСЛОВНИ СИСТЕМ „СТАНКОМ“ АД Београд у стечају преноси, а тужени ГП „ПЕПО“ ДОО Београд стиче право својине на непокретности, и то предметног стана у изградњи, као и тужбеном захтеву да се тужени обавезу да тужиоцу солидарно исплате износ од 83.391,00 евра у динарској противвредности са каматом на име купопродајне цене коју је платио тужилац.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Није потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе, јер се ревизијом не указује на другачије одлучивање судова у истоврсној чињеничноправној ситуацији. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није довољан разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужба у овој правној ствари је поднета дана 28.10.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у поступку по ревизији износи 8.500.000,00 динара, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 69.010,70 евра.

Чланом 485. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11..., 18/20), прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да вредност ревизијом побијаног дела правноснажне пресуде не прелази вредност од 100.000 евра, то је иста испод законом прописаног лимита за дозвољеност ревизије из члана 485. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

